

началството въ София, слѣдъ което заминава да слѣдва по финанситѣ въ Парижъ. Слѣдъ завръщането си обаче заварва мѣстото си заето отъ други и се прѣдава на учителска кариера (въ търговскитѣ гимназии въ Пловдивъ, Свищовъ и Бургасъ). По настоящемъ живѣе въ София. Георги Ноновъ е „чистъ сливенецъ въ Парижко издание“. Отлично схваналъ и познаващъ сливенскитѣ нрави и говоръ, той имъ придава една неподражаема художествена хумористичность. Неговитѣ разкази, помѣстени въ списанието „Родина“, за *Бай Кондю и Зезя Баласа на Парижкото изложение*, се приближаватъ, по стилъ и форма, до Алековия *Бай Ганю*.

Втората сливенска срѣща стана на 12 февруарий 1902 г. въ локала на кафене „България“. Присѣдстваваха почти всички живущи тогава сливенци въ София (около 150 души). Срѣщата се откри съ увеселителна музикална часть. Сжщественна часть на тая срѣща застѣпи сказката на С. Табаковъ, тогава студентъ по правото въ София, върху историческото минало на Сливенъ. Както на тая срѣща, тъй и на повечето отъ послѣдующитѣ сливенски срѣщи въ София най-активно участие взеха сестритѣ Козарови, а именно: г-жа Екатерина проф. Иванова и г-жа Сжбка проф. Цонева, която съ голѣма вѣщина изпѣ хубавата пѣсенъ за сливенското прѣселване въ Влашко и Русия. На сжщата срѣща възникна идеята за написване Историята на гр. Сливенъ. Прѣдложи се да се състави за тази цѣль особень комитетъ. Идеята се прие съ единомушно одобрение и още сжщата вечеръ се пристѣпи къмъ осжществението на тая инициатива. Единомушно се избра постоянень Комитетъ по написване „Историята на Сливенъ“ съ прѣдседателъ *Дръ Добри Минковъ* и членове: *Димитъръ Вълнаровъ*, *Христо Гюлмезовъ*, инженеръ *Ст. Бояджиевъ*, *Стефанъ Г. Ноевъ* и *Дръ П. Козаровъ*. Комитетътъ въ скоро врѣме се организира, изработи конспектъ за съдържанието на историята и обяви конкурсъ по написването ѝ, каквто и се произведе на 1-и януарий 1907 г. (вижъ прѣдговора на 1-ия томъ). Въ мисията на Комитета впаднаше не само да извърши оцѣнка на прѣдставенитѣ трудове, но и да изнамери срѣдства за откупуването и напечатването имъ, както и да приготви нужнитѣ скици, планове и фотографии съ ликоветѣ на по-важнитѣ общественни дѣйци (за които има запазени такива). И трѣба да признаемъ, че Комитетътъ е работилъ усърдно за изпълнението на своята трудна задача, което впрочемъ ясно се вижда отъ неговата протоколна книга и отъ грамадната прѣписка, която за тази цѣль той е водилъ.

Прѣди да кажемъ нѣщо за третата сливенска срѣща, длѣжни сме да дадемъ кратки биографични свѣдѣния за члена на комитета Ст. Ноевъ и за двамата покойни членове на сжщия — Д. Вълнаровъ и инж. С. Бояджиевъ.